

Stage lopen in de GGZ als orthopedagoog

Studeren in Coronatijd

Vanwege de landelijke lockdown door de Covid-19 pandemie verliep Albert's stage anders dan verwacht: "Ik was net begonnen toen de overheid de landelijke lockdown afkondigde. Behandelgesprekken met cliënten (en hun ouders) moesten noodgedwongen zoveel mogelijk via beeldbellen plaatsvinden. Lastig natuurlijk, omdat ik met name aan het begin van de stage alleen maar kon observeren tijdens behandelgesprekken. Ik kon in een online gesprek niet zomaar even iets zeggen of vragen. Op afstand was dat natuurlijk heel lastig te organiseren allemaal." Albert maakte echter van de nood een deugd en heeft in die maanden niet stil gezeten. Hij vertelt: "Ik heb alles aangegrepen om medewerkers werk uit handen te nemen en zo tóch dingen op te steken. Ik heb mijn tijd besteed aan het leren kennen van de diagnostische instrumenten, heb scores van onderzoeksvragenlijsten bepaald en deze verwerkt in onderzoeksverslagen. Ook heb ik me bezig gehouden met indiceringsrapportages." Inmiddels heeft Albert volop gelegenheid om cliënten wel weer face to face te spreken. "Ik ben Lionarons GGZ heel dankbaar voor deze stagemogelijkheid. Het is voor mij dé gelegenheid om op een veilige manier praktijkervaring op te doen en mezelf te ontwikkelen in de omgang met cliënten. Met mijn stagebegeleidster en collega's had ik het niet beter kunnen treffen. Ze geven me binnen de kaders verantwoordelijkheid én alle vertrouwen om te groeien en veilig mijn vleugels uit te slaan."

Albert Rijs

Albert Rijs studeert Orthopedagogiek aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Na de bachelor Pedagogische Wetenschappen koos hij voor de éénjarige master Orthopedagogiek. Binnen zijn master volgt hij de specialisaties Forensische Pedagogiek en Risicogedrag bij jongeren. Albert is 25 jaar en loopt in de periode van februari tot en met december 2020 een stage van 11 maanden bij de afdeling Kind en Jeugd Noord- en Midden-Limburg van Lionarons GGZ.

Anderstalig beeldbellen

Albert is tweetalig opgevoed en spreekt naast Nederlands en Engels ook vloeiend Pools. “Dat kwam goed van pas in de tijd dat we alleen telefonisch of via beeldbellen contact konden houden met ouders. Ik onderhield het contact met anderstalige ouders en nam ontwikkelingsanamneses met die ouders af. Voor ouders is het prettig dat ze hun zorgen en gevoelens kunnen uiten in hun moedertaal. Dat maakt dat ouders zich gehoord voelen en ons geeft het belangrijke informatie voor het onderzoek. Door mijn eigen half Poolse achtergrond kan ik me denk ik goed verplaatsen in de culturele achtergrond en denkwijze van Poolse mensen. Dat kan een verschil maken in het onderzoek, waar je gedrag probeert te verklaren”.

Leerproces

De praktijkervaring die Albert tijdens de stage opdoet, ziet Albert als één groot leerproces. “Ik ben heel leergierig en probeer altijd feedback over mezelf op te halen. Ook al werk ik onder supervisie van mijn stagebegeleider bij Lionarons GGZ, toch vraag ik aan het eind van een behandeling aan ouders hoe ze mij hebben ervaren. Ik krijg dan geen politiek correcte antwoorden meer, de behandeling is dan immers al afgelopen, dus ze kunnen eerlijk hun mening geven.” Albert is zich bewust van zijn groei in het hulpverlenersproces: “Ik probeer écht te luisteren en tussen de regels door te lezen. Als ouders zich gehoord voelen, dan heb je eigenlijk al een streepje voor, ook al heb ik dan nog niet heel veel behandelervaring. Wanneer hun kind uitkijkt naar de volgende sessie, is dat voor ouders een goed teken. Voor ouders is het belangrijk dat ze ruimte krijgen voor hun verhaal en (h)erkenning vinden voor hun zorgen.”

Onderschat

Op de vraag wat hij allemaal heeft geleerd, antwoordt Albert vol verve: “Zóveel, écht niet normaal. Ik heb onderschat welke rol ik als hulpverlener speel in het hulpverleningsproces. Dat had ik op de universiteit echt niet kunnen opsteken. Hoe cliënten op mij reageren en ik op hen, de principes van overdracht en tegenoverdracht. Daarover lezen in de studieboeken is toch echt heel iets anders dan het in de praktijk ervaren. Hulpverleners hebben geen technisch beroep, hier geldt niet $1 + 1 = 2$. De interactie tussen hulpverlener en cliënt is zó bepalend voor het slagen van de behandeling.” Albert wil graag nog veel meer leren van de interactie tussen hulpverlener en cliënt én diens systeem, en droomt nog van de opleiding tot GZ-psycholoog of Orthopedagoog Generalist.

Toekomst

Ook op de opleiding zit Albert niet stil. Hij heeft gekozen voor twee specialisaties: Forensische Pedagogiek en Risicogedrag bij jongeren (alcohol- en drugsmisbruik). “Ik mag voor die specialisatie nu bijvoorbeeld een hele TBS-casus analyseren. Ik vind het ontzettend interessant, maar dat is toch vooral ‘leren op papier’. De praktijk is zoveel boeiender!” In de toekomst ziet Albert zich wel in de GGZ werken. “Het is een bijzondere sector binnen de hulpverlening, heel compleet ook. Alles komt aan bod, van diagnostiek en behandeling tot terugvalpreventie en begeleiding in de thuissituatie. Het werk met steeds weer andere cliënten en daardoor andere hulpvragen, maakt het werk heel afwisselend en dynamisch.”

Tips

Albert heeft ook nog wel wat tips voor ons als organisatie en de zorg in het algemeen. “Vergeet niet dat het voor ouders een hele stap is om met hun kind naar een GGZ-instelling te (moeten) stappen. Net als ik, kijken die ouders natuurlijk eerst eens op jullie website. Die moet duidelijk en kindvriendelijk zijn. Ouders kijken er eerst naar wat een hulpverleningsinstantie allemaal te bieden heeft. Met die bril heb ik ook naar jullie website gekeken: is voor ouders gelijk duidelijk waarom ze voor behandeling bij Lionarons GGZ moeten kiezen, los van wat een gezinscoach hen adviseert? Ouders willen alleen het beste voor hun kind.” Ook ziet Albert dat er maar weinig mannelijke hulpverleners in het werkveld zijn. “Jammer, want op basis van mijn korte ervaring zie ik dat sommige kinderen baat hebben bij een mannelijke hulpverlener. Het is belangrijk dat kinderen ook mannelijke rolmodellen hebben in hun ontwikkeling”.

